

Leesexemplaar

Voor Olga (Ludovika) Nødtvedt,
fantasyfan en vriendin

Eerste druk, verschenen bij Baeckens Books NV: oktober 2021
Tweede druk: maart 2022

© 2022, Neal Shusterman, Lydia Meeder en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België
Verdeling in Nederland door Blossom Books: info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl
Oorspronkelijke uitgave: Scythe © 2016 Simon & Schuster Books For Young Readers, een imprint van Simon & Schuster Children's Publishing Division

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Tekst copyright © 2016, Neal Shusterman
Omslagillustratie copyright © 2016, Kevin Tong
Vertaling: Lydia Meeder
Zetwerk Nederlandse vertaling: KaaTigo bvba

ISBN 978 90 5924 842 7
ISBN e-book 978 94 6429 179 7
D/2022/6186/94
NUR 284/285
THEMA YFG Kinderen/tieners: fictie: sciencefiction
YFE Kinderen/tieners: fictie: speculatieve, dystopische en utopische fictie
YFCB Kinderen/tieners: fictie: thrillers
5AQ Leeftijdscategorie: vanaf ca. 14 jaar

Thema's: sciencefiction, dystopie, wetenschap, relaties, ethiek
Trigger warning: geweld, ethiek

pelckmans.be

facebook.com/pelckmans.be
twitter.com/Pelckmans_be
instagram.com/pelckmans.be

Leesexemplaar

ZEIS

NEAL SHUSTERMAN

VERTAALD DOOR LYDIA MEEDER

PELCKMANS

Leesexemplaar

DANKWOORD

Er zit veel meer werk in een roman dan alleen dat van de schrijver. Bij het tot bloei laten komen van een verhaal zijn talloze mensen betrokken, en die verdienen stuk voor stuk erkenning voor hun bijdrage.

In de allereerste plaats mijn redacteuren David Gale en Liz Kossnar, evenals de volledige ploeg van Simon & Schuster, die keer op keer zo enthousiast zijn: Justin Chanda, Jon Anderson, Anne Zafian, Katy Hershberger, Michelle Leo, Candace Greene, Krista Vossen, Chrissy Noh en Katrina Groover, om er slechts een aantal te noemen. Ook lof voor Chloë Foglia, die misschien wel mijn meest favoriete cover aller tijden heeft gemaakt.

Dank aan mijn assistente Barb Sobel, die me afschermt tegen stoorzenders en mijn leven op orde houdt, en aan Matt Lurie, die mijn website en mijn accounts op sociale media beheert.

Dank aan mijn literair agent Andrea Brown, mijn buitenlandse-rechten-agent Taryn Fagerness, mijn vertegenwoordigers in de entertainmentindustrie Steve Fisher & Debbie Deuble-Hill van APA, mijn manager Trevor Engelson, mijn contractenrecht-juristen Shep Rosenman en Jennifer Justman, en mijn merkenrecht-juristen Dov Scherzer en Matt Smith.

Op dit moment wordt Zeis verfilmd, en ik wil graag alle betrokkenen bedanken, onder wie Jay Ireland van Blue Grass Films en Sara Scott en Mika Pryce van Universal.

Leesexemplaar

Zoals altijd een speciale vermelding voor mijn kinderen, Brendan, Jarrod, Joelle en Erin – ze houden me scherp, ze houden me jong, en ze hebben steevast inspirerende opmerkingen en suggesties. En uiteraard voor mijn tante, Mildred Altman, die met haar achtentachtig lentes nog volop in het leven staat en werkelijk al mijn boeken heeft gelezen.

Bedankt allemaal! Deze reeks belooft een razend spannende reis te worden, en ik ben heel blij dat jullie me vergezellen.

Leesexemplaar

Leesexemplaar

Deel Een

RING EN GEWAAD

Leesexemplaar

Leesexemplaar

De wet verplicht ons een register bij te houden van de onschuldigen die we doden.

En naar mijn mening zijn ze allemaal onschuldig. Zelfs de schuldigen. Iedereen is wel ergens schuldig aan, en toch koestert iedereen ook herinneringen aan de jeugdige onschuld, ongeacht hoeveel levenslagen eromheen zijn gewikkeld. Wat onomstotelijk vaststaat, is dat de mensheid zowel schuldig als onschuldig is.

Vanaf de eerste dag van onze opleiding houden we er een openbaar toegankelijk dagboek van bij. Officieel heet het geen 'doden', dat is sociaal en moreel ongewenst. Van meet af aan is er gesproken over 'dorsen', naar het verwijderen van rijpe korrels uit graanhalmen. Zodra een kind oud genoeg is om het te begrijpen, krijgt het te horen dat Zeisen een cruciale dienst leveren aan de maatschappij. In de huidige wereld is onze opdracht nog het meest te vergelijken met een heilige missie.

Misschien is dat de reden waarom we verplicht zijn alles vast te leggen. Om het nut van onze taak te verklaren aan degenen die nooit zullen sterven en degenen die nog geboren zullen worden. We moeten niet alleen onze daden beschrijven maar ook onze emoties, omdat duidelijk dient te zijn dat we die wel degelijk hebben. Medelijden. Wroeging. Ondraaglijk groot verdriet. Want als we zulke gevoelens niet hadden, zouden we niet meer dan monsters zijn.

– Uit het dagboek van Zeis Curie

Leesexemplaar

Leesexemplaar

1

Geen zonsverduistering

Op een koude namiddag in november zat Citra aan de eettafel te ploeteren op een vreselijk complexe wiskundesom. Terwijl ze stoeide met variabelen om de uitkomst voor x en y te berekenen, deed een nog veel onberekenbaardere factor zijn intrede in haar leven.

Omdat de Terranova's geregeld gasten ontvingen, vond niemand het raar dat er werd aangebeld. Er was geen zonsverduistering, geen voorbode dat de dood op de stoep stond. Misschien had het universum zich moeten opwerpen om een teken te geven, maar Zeisen waren in principe niet magischer dan belastingcontroleurs. Ze doken op, klaarden hun akelige karwei en verdwenen weer.

Haar moeder deed open. De bezoeker werd aanvankelijk aan Citra's zicht onttrokken door de deur. Ze zag alleen dat haar moeder plotseling verstijfde, alsof het bloed stolde in haar aderen. Alsof ze, wanneer ze een duwtje kreeg, zou omvallen en in scherven uiteen zou spatten.

'Mrs. Terranova, mag ik binnenkomen?'

Het was zijn toon die hem verraadde. Galmend en onontkoombaar, als de doffe slagen van een ijzeren klok, in de zekerheid dat het geluid iedereen zou bereiken die het bereiken moest. Een Zeis, besefte Citra meteen. *O nee! Er staat een Zeis voor de deur!*

'Ja, natuurlijk, komt u verder.' Haar moeder schoof nederig opzij

Leesexemplaar

om hem erlangs te laten – alsof niet zij maar hij de bewoner was.

De man stapte de drempel over. De zachte zolen van zijn pantoffelachtige schoenen waren geruisloos op de parketvloer. Zijn gewaad bestond uit meerdere lagen ivoorkleurig linnen, en hoewel het zo lang was dat de zoom over de grond sleepte, was er nergens ook maar een vlekje op te zien. Een Zeis, zo wist Citra, mocht zelf de kleur van zijn of haar gewaad bepalen. Sommige hulden zich in felle tinten, andere in gedempte – alles behalve zwart, want dat werd als ongepast beschouwd. Zwart stond voor de duisternis, en Zeisen symboliseerden juist het licht. Het was algemeen bekend dat ze de crème de la crème van de mensheid vormden, daarom waren ze voor de functie gekozen.

Hun kleding had veel weg van de vloeiende, gedrapeerde gewaden van renaissance-engelen. Ongeacht de stof of kleur viel een Zeis ermee op in het openbaar, waardoor je ze gemakkelijk kon mijden – als je dat wilde. Er waren er ook genoeg die erdoor aangetrokken werden.

Uit de kleur van het gewaad kon je vaak iets over de persoonlijkheid afleiden. Deze ivoortint was zacht, niet zo verblindend als zuiver wit. Maar dat veranderde niets aan het feit dat dit een Zeis was.

Hij zette zijn kap af en onthulde keurig geknipt grijs haar, een ernstig gezicht met rode wangen van de kou, en donkere ogen die op zich al leken te kunnen doden. Citra veerde overeind. Niet uit eerbied maar van de schok. Ze probeerde niet te hyperventileren. Haar knieën knikten, dus ze spande uit alle macht haar spieren aan. Wat de Zeis hier ook kwam doen, hij zou haar niet zien instorten.

Leesexemplaar

'Sluit u de deur maar weer,' zei hij.

Haar moeder gehoorzaamde, al zag Citra hoeveel moeite dat haar kostte. Een Zeis die op de drempel stond kon zich nog omdraaien. Een Zeis die naar binnen kwam zou zich niet meer bedenken.

Zijn blik gleed meteen naar Citra. Hij schonk haar een glimlach. 'Dag, Citra.'

Bij het besef dat hij haar naam kende, verstijfde ze net zo als haar moeder daarnet.

'Wees eens wat beleefder tegen onze gast,' zei haar moeder nerveus toen Citra niet direct reageerde.

'Dag, Edelachtbare.'

'Hallo,' piepte haar broertje Ben, die op de galmende stem was afgekomen. Vanuit de deuropening van zijn kamer staarde hij van de Zeis naar zijn moeder en toen van de Zeis naar Citra. Hij vroeg zich duidelijk hetzelfde af als zij. *Voor wie komt hij? Komt hij voor mij? Of blijf ik straks alleen achter?*

'Ik rook op de galerij iets uitnodigends.' De Zeis snoof de geur in huis op. 'Het kwam inderdaad uit dit appartement.'

'Er staat een pastaschotel in de oven, Edelachtbare. Niets bijzonders.'

Zo timide had Citra haar moeder nooit eerder meegemaakt.

'Mooi,' zei de Zeis, 'want ik verlang ook niets bijzonders.' Hij nam plaats op de bank en wachtte geduldig op zijn avondmaal.

Was het hopen tegen beter weten in dat hij alleen daarvoor kwam? Per slot van rekening moesten Zeisen ook eten. In restaurants hoefden ze nooit te betalen, maar soms gaven ze de voorkeur

Leesexemplaar

aan alledaagse, huisgemaakte kost. Volgens de geruchten waren er Zeisen die hun slachtoffers voor ze lieten koken, om ze pas daarna te dorsen. Zou dat hier ook gebeuren?

Wat zijn bedoelingen ook waren, hij liet er niets over los, en ze konden niet anders dan hem op zijn wenken bedienen. Misschien zou hij hen wel sparen als het eten in de smaak viel, schoot het door Citra heen. Geen wonder dat mensen zich in de gekste bochten wrongen om het Zeisen naar de zin te maken. In de schaduw van de dood klampte je je vast aan elk sprankje hoop.

Op zijn verzoek had Citra's moeder hem iets te drinken gebracht, en nu sloofde ze zich uit op de ovenschotel. Ze was niet bepaald een keukenprinses; vaak was ze pas laat thuis uit haar werk en flanste ze vlug iets in elkaar. Vandaag kon hun leven weleens afhangen van haar dubieuze culinaire vaardigheden. En hun vader? Zou die bij thuiskomst ontdekken dat er iemand uit zijn gezin was gedorst?

Hoe bang Citra ook was, ze wilde de Zeis niet alleen laten met zijn gedachten, dus ze bleef bij hem in de woonkamer. Ben, die zichtbaar even gefascineerd als angstig was, kwam naast haar zitten.

Pas nu stelde de Zeis zich voor: hij heette Faraday.

'Ik... eh... ik heb voor school een keer een werkstuk gemaakt over Faraday.' Bens stem haperde maar heel even. 'Een coole wetenschapper om uzelf naar te vernoemen.'

Zeis Faraday glimlachte. 'Ik hou mezelf graag voor dat ik een passende Historisch Hoeder heb gekozen. Zoals veel wetenschappers was Michael Faraday bij leven ondergewaardeerd, maar onze wereld heeft veel aan hem te danken.'

'Volgens mij zit u in mijn plaatjesverzameling,' ging Ben verder.

Leesexemplaar

'Ik heb de MidMerikaanse Zeisen bijna compleet – maar op de foto was u jonger.'

Zijn haar was al volledig grijs, zijn baardje nog peper-en-zoutkleurig. Uiterlijk schatte Citra hem op een jaar of zestig. Het was zeldzaam dat iemand zichzelf zo oud liet worden, de meesten lieten al veel eerder de klok terugzetten naar een jongere versie van zichzelf. Citra vroeg zich af wat zijn werkelijke leeftijd was. Hoelang was hij al verantwoordelijk voor het beëindigen van levens?

'Ziet u er bewust zo oud uit?' vroeg ze.

'Citra!' Haar moeder liet bijna de schaal vallen die ze net uit de oven had gehaald. 'Zoiets vraag je niet!'

'Ik hou wel van directe vragen,' zei de Zeis. 'Ze geven blijk van een eerlijk karakter, dus ik zal ook eerlijk antwoorden. Ik heb viermaal de klok laten terugzetten. Mijn natuurlijke leeftijd ligt tegen de honderdtachtig, het exacte aantal jaren weet ik niet meer. Sinds kort geef ik de voorkeur aan deze respectabele verschijning, omdat ik heb gemerkt dat degenen die ik dors er troost uit putten.' Hij stootte een proestend geluidje uit. 'Ze nemen aan dat ik wijs ben.'

'Komt u daarvoor?' flapte Ben eruit. 'Om iemand te dorsen?'

Zeis Faraday schonk hem een ondoorgrondelijk lachje. 'Ik kom voor een maaltijd.'

Net op het moment dat het eten werd geserveerd, kwam Citra's vader binnen. Kennelijk had haar moeder hem al over de situatie ingelicht, dus hij was emotioneel al enigszins voorbereid. Hij stapte meteen op de Zeis af om hem de hand te schudden, en hij gedroeg zich veel opgewekter dan hij zich kon voelen.

Leesexemplaar

Aan tafel hing er een gespannen sfeer – de stilte werd alleen af en toe door de Zeis verbroken. 'U hebt het hier mooi ingericht.' 'Wat een heerlijke limonade!' 'Dit is misschien wel de beste ovenpasta van heel MidMerika!' Hoewel het allemaal complimenten waren, sloeg elke uitspraak in als een aardbeving.

'Ik heb u nooit eerder bij ons in de buurt gezien,' zei Citra's vader uiteindelijk.

'Dat is niet zo vreemd. Ik hou me zoveel mogelijk op de achtergrond. Er zijn Zeisen die het liefst constant in de schijnwerpers staan, maar om dit werk goed uit te voeren is een zekere anonimiteit vereist.'

'Goed?' herhaalde Citra nijdig. 'Is er een *goede* manier om te dorsen?'

'Tja, er zijn in elk geval verkeerde manieren,' zei hij, en daar liet hij het bij. Hij at rustig verder.

Tegen het eind van de maaltijd zei hij: 'Vertel eens wat over jullie zelf.'

Het was geen vraag of verzoek, het was alleen maar op te vatten als een bevel. Citra twijfelde of dit bij zijn dodendans hoorde of dat het oprechte interesse was. Hun namen had hij van tevoren gekend, dus vermoedelijk wist hij alles al over ze. Vanwaar dan die vraag?

'Ik doe historisch onderzoek,' zei haar vader.

'Ik ontwikkel synthetisch voedsel,' zei haar moeder.

De Zeis trok zijn wenkbrauwen op. 'En toch hebt u dit helemaal zelf bereid.'

Ze legde haar bestek neer. 'Van synthetische ingrediënten.'

'Hm, als we dit niveau al hebben bereikt, dan is dat een

Leesexemplaar

overbodig vak geworden.'

Citra zag het bloed uit haar moeders gezicht wegtrekken. Haar vader haastte zich om het bestaansrecht van zijn vrouw te verdedigen. 'Er is altijd ruimte voor verbetering.'

'Ja – en papa's werk is ook belangrijk!' riep Ben.

'Wat, historisch onderzoek?' De Zeis wapperde laatdunkend met zijn vork. 'Het verleden zal nooit veranderen – en naar het zich laat aanzien de toekomst evenmin.'

Haar ouders en broertje staarden hem verward aan, maar Citra begreep waar hij op doelde. De beschaving was voltooid. Er viel niets meer te ontdekken over het menselijk ras, alle geheimen van het leven waren ontrafeld. Wat betekende dat geen enkel individu meer nut had dan een ander. In het grotere geheel was iedereen feitelijk even nutteloos. Dat was wat de Zeis opperde, en het schoot haar volledig in het verkeerde keelgat – omdat ze besefte dat hij in zekere zin gelijk had.

Citra stond bekend als een driftkop. Haar impulsen waren haar ratio geregeld te snel af. Zoals nu.

'Waarom doet u dit? Als u hier bent om iemand te dorsen, schiet dan gewoon op en stop met dat getreiter!'

Haar moeder hapte naar lucht, en haar vader schoof zijn stoel naar achteren alsof hij wilde opstaan om haar de kamer uit te gooien.

'Citra, gedraag je!' riep haar moeder met trillende stem. 'Toon wat meer respect!'

'Waarom zou ik? Alsof hij zich dan bedenkt! Hij is er allang uit! Ik heb gehoord dat ze altijd al beslist hebben voor ze binnenkomen.'

Leesexemplaar

Ze keek naar de Zeis. 'Waar of niet?'

Hij bleef stoïcijns onder haar uitbarsting. 'Sommige wel, sommige niet,' antwoordde hij. 'We hebben allemaal onze eigen aanpak.'

Inmiddels zat Ben te huilen. Citra's vader sloeg zijn arm om hem heen, maar de jongen was ontroostbaar.

'Ja, een Zeis moet dorsen,' zei Faraday, 'maar een Zeis moet ook eten, en slapen, en simpele gesprekjes voeren.'

Citra griste zijn lege bord weg. 'Nou, de maaltijd zit erop, dus u kunt vertrekken.'

Ze zag dat haar vader opstond, naar de Zeis toe liep en knielde. Hij ging serieus op zijn knieën voor die man!

'Edelachtbare, vergeeft u haar alstublieft. Ik neem de volle verantwoordelijkheid voor haar gedrag op me.'

De Zeis duwde zich overeind. 'Dat is niet nodig. Het is wel verfrissend om eens geprovoceerd te worden. U hebt geen idee hoe eentonig het is – het gevlei, de kruiperigheid, de eindeloze stoet van hielenlikkers. Een klap in het gezicht is louterend. Het herinnert me eraan dat ik mens ben.'

Hij liep naar het aanrecht en pakte het grootste, scherpste mes dat hij kon vinden. Hij zwiepte het heen en weer, sneed ermee door de lucht.

Haar broertje begon nog harder te huilen, en haar vader trok hem krampachtig tegen zich aan. De Zeis zette een paar stappen naar haar moeder toe. Citra wilde er net tussen springen om het mes te blokkeren, toen hij zijn andere hand naar voren bracht.

'Kus mijn ring.'

Leesexemplaar

Iedereen gaapte hem verbaasd aan.

Citra's moeder schudde vol ongeloof haar hoofd. 'U... u wilt me onschendbaarheid verlenen?'

'Voor uw vriendelijke ontvangst en voor de maaltijd. Kus mijn ring en een jaar lang mag geen enkele Zeis u aanraken.'

Ze aarzelde. 'Laat mijn kinderen het maar doen.'

De Zeis hield nog steeds zijn hand voor haar neus. De diamant op de ring had een donkere kern en was net zo groot als zijn knokkel. Iedere Zeis droeg zo'n exemplaar.

'Ik bied het u aan, niet uw kinderen.'

'Maar –'

'Jenny, doe het nou maar!' drong haar vader aan.

Uiteindelijk zwichtte ze. Terwijl ze haar lippen op de ring drukte, werd haar DNA geanalyseerd en naar de database van de Orde der Zeisen verzonden. Nog een paar tellen, dan was wereldwijd bekend dat Jenny Terranova de komende twaalf maanden niet mocht worden gedorst.

De Zeis wachtte tot de ring rood oplichtte, het teken dat degene voor hem nu beschermd was. Toen verscheen er een grijns.

'Ik was eigenlijk op zoek naar uw buurvrouw, Bridget Chadwell,' vertelde hij. 'Maar ze was nog niet thuis. En ik had honger.'

Hij legde zachtjes zijn hand op Bens hoofd, alsof hij hem zegende. Het leek de jongen te kalmeren. Zonder het mes terug te leggen liep de Zeis naar de voordeur; blijkbaar zou hij Bridget daarmee dorsen. Voordat hij naar buiten stapte, draaide hij zich nog even om.

'Jij laat je niet verblinden door de façades van onze wereld, Citra

Leesexemplaar

Terranova. Je zou een goede Zeis kunnen worden.'

Citra kromp ineen. 'Dat zou ik nooit willen.'

'Dat,' zei hij, 'is de eerste vereiste.'

En daarmee was hij verdwenen.

Na afloop werd er met geen woord meer over gerept. Over dorsingen werd nooit gesproken – alsof je de dood over je af zou roepen door erover te praten. Uit het appartement naast hen klonk geen enkel geluid. Geen gegil, geen smekend gejammer – of misschien stond de tv te hard om het te horen. Dat was het eerste wat Citra's vader had gedaan toen de Zeis was vertrokken – de tv aanzetten, met het volume op zijn hoogst om de dorsing aan de andere kant van de muur te overstemmen. Overbodig, want hoe de Zeis zijn taak ook uitvoerde, hij deed het geruisloos. Citra spitste haar oren om iets op te vangen – wat dan ook. Zowel zij als Ben ontdekten een morbide nieuwsgierigheid bij zichzelf waarvoor ze zich heimelijk schaamden.

Een uur later belde Edelachtbare Faraday weer aan. Het was Citra die opendeed. Op zijn ivoorkleurige gewaad zat geen enkel spatje bloed. Misschien had hij een reserve bij zich gehad. Misschien had hij het na de dorsing gewassen in de machine van de buurvrouw. Hij gaf het mes terug; ook dat was schoon.

'Dat hoeven we niet,' zei ze tegen hem, er vrij zeker van dat ze ook namens haar ouders sprak. 'We gebruiken het toch nooit meer.'

'Jullie moeten het juist wel gebruiken,' drong hij aan, 'om je eraan te herinneren.'

'Waaraan te herinneren?'

Leesexemplaar

'Dat een Zeis slechts het instrument van de dood is. Het is *jullie* hand die ons stuurt. Jij, je ouders, iedereen op deze wereld bedient zich van ons als wapen.' Hij drukte het mes voorzichtig in haar handen. 'We zijn allemaal medeplichtig. We zijn samen verantwoordelijk.'

Misschien had hij gelijk, dacht Citra, maar toen hij weg was, gooide ze het mes toch in de vuilnisbak.

Leesexemplaar

Het is het moeilijkste dat van een mens kan worden gevraagd. En het besef dat het in het algemeen belang is maakt het niet gemakkelijker. Voorheen stierven mensen door een natuurlijke oorzaak. Ouderdom was een fatale aandoening, geen tijdelijke toestand. Sluipmoordenaars die 'ziekten' heetten vernietigden het lichaam. Onze leeftijd kon niet worden verlaagd, en er vonden ongelukken plaats waarvan herstel onmogelijk was. Vliegtuigen vielen uit de lucht. Auto's botsten zowaar op elkaar. Er was pijn, ellende, wanhoop. Tegenwoordig kunnen we ons geen voorstelling meer maken van zo'n onveilige wereld, waar het gevaar constant op de loer lag. Dat is inmiddels allemaal achterhaald, maar één feit blijft overeind: er moeten mensen sterven.

We kunnen immers nergens anders heen; dat hebben de rampen met de koloniën op Mars en de maan wel bewezen. We moeten het stellen met deze ene planeet, in al haar beperktheid. Daarom is het aan ons om het evenwicht te bewaren. Vroeger besliste de natuur wanneer een leven eindigde, maar dat recht hebben we haar ontnomen. Nu hebben wij het monopolie op het leveren van de dood.

Ik begrijp waarom er Zeisen zijn, en ik weet dat het werk van noodzakelijk belang is, maar ik vraag me geregeld af waarom ik ervoor ben gekozen. Stel dat er na deze eeuwigheid een hiernamaals bestaat, welk lot wacht ons daar dan?

– Uit het dagboek van Zeis Curie

Leesexemplaar

2

.303 procent

Tyger Salazar was vanaf de achtendertigste verdieping uit het raam gekletterd. Zijn ouders waren zo boos om de troep die op het met marmer betegelde plein was achtergebleven, dat ze weigerden naar hem toe te gaan.

Rowan ging wel. Het was tenslotte zijn beste vriend.

Hij zat aan het bed te wachten tot Tyger bijkwam uit zijn snelheling. Rowan had alle geduld. Het was stil in het regeneratiecentrum. Vredig. Een prettige afwisseling van de constante herrie thuis, waar de laatste tijd meer familie opeengepakt zat dan je je ergste vijand zou toewensen. Neven, nichten, achterneven, achternichten, broers, zussen, halfbroers, halfzussen. Tot overmaat van ramp was ook zijn oma er weer, nadat ze voor de derde maal de klok had laten terugzetten – met een kersverse man bij zich en een baby op komst.

'Je krijgt een nieuwe tante, Rowan,' had ze aangekondigd. 'Is het niet prachtig?'

Rowans moeder was pisnijdig om de hele toestand. Deze keer had oma haar leeftijd laten verlagen tot vijfentwintig, waardoor ze nu tien jaar jonger was dan haar eigen dochter. En daardoor voelde die zich weer gedwongen om zelf ook de klok te laten terugzetten, al was het maar om oma bij te kunnen houden. Opa was een stuk

Leesexemplaar

verstandiger, die was de hort op naar EuroScandië, achter de dames aan met zijn beschaafde achtendertig jaar.

Al op zijn zestiende had Rowan besloten dat hij eerst grijs haar wilde hebben voordat hij de klok liet terugzetten, en zelfs dan zou hij niet zo jong worden dat het gênant werd. Sommigen kozen voor eenentwintig, de laagste leeftijd die haalbaar was met genetische therapie. Het scheen dat er een methode in ontwikkeling was waarmee je terug zou kunnen naar je tienertijd. Een bizar idee, vond Rowan. Je moest toch wel gestoord zijn om de puberteit nog eens te willen meemaken?

Toen hij zijn blik weer op het bed richtte, zag hij dat Tyger naar hem lag te kijken.

'Ha, je bent er weer,' zei Rowan.

'Hoelang?' vroeg Tyger.

'Vier dagen.'

Tyger stootte triomfantelijk zijn vuist in de lucht. 'Ja! Een persoonlijk record!' Hij bestudeerde uitgebreid zijn handen, maar er was uiteraard niets meer te zien. Uit een snelheling ontwaakte je pas wanneer alle schade was hersteld. 'Zou het komen doordat het van zo'n hoge verdieping was, of door de marmertegels?'

'Waarschijnlijk de marmertegels,' antwoordde Rowan. 'Als je eenmaal terminaalsnelheid bereikt, maakt het niet uit hoe hoog je stond toen je sprong.'

'Is het me gelukt? Zaten er barsten in? Moesten ze de tegels vervangen?'

'Dat weet ik niet, Tyger – man, hou eens op.'

Tyger leunde achterover in het kussen. 'Beste klettering ooit!'

Leesexemplaar

Hij glunderde van trots.

Van het geduld waarmee Rowan had gewacht tot zijn vriend wakker werd, bleef weinig over nu die weer bij bewustzijn was. 'Waarom doe je het nou steeds? Ik bedoel, het is zo zonde van je tijd.'

'Dat zweven is gewoon lekker,' zei Tyger laconiek. 'En ik moet mijn vader en moeder af en toe aan het bestaan van hun slablaadje herinneren.'

Rowan grinnikte. Hijzelf had de term 'slablaadje' verzonnen. Ze waren allebei het middelste kind van een groot gezin, en allebei verre van hun ouders' favoriet. 'Mijn broers zijn het vlees, mijn zussen de kaas en de tomaten, dus dan moet ik wel het slablaadje zijn.' Het idee sloeg aan, en Rowan had op school een club opgericht, de IJsbergtoppers. Intussen telde die meer dan twintig leden, al dreigde Tyger geregeld dat hij zich zou afsplitsen om een veldslaveldslag te ontketenen.

Tyger was een paar maanden geleden begonnen met kletteren. Rowan had een keertje meegedaan, maar voor hem hoefde het niet nog eens. Op school had het hem een achterstand opgeleverd en thuis een heel pakket aan strafmaatregelen – die zijn ouders prompt vergaten te handhaven. Dat was dan weer een voordeel dat je als slablaadje had. Al met al woog de sensatie van het zweven niet op tegen de consequenties. Tyger daarentegen was een kletterjunk geworden.

'Je moet een andere hobby zoeken, man,' zei Rowan tegen hem. 'De eerste regeneratie was nog gratis, maar inmiddels zijn je ouders er vast een vermogen aan kwijt.'

Leesexemplaar

'Ja... ze besteden voor de verandering eens geld aan mij.'

'Heb je dan niet liever dat ze een auto voor je kopen?'

'Een auto is niet verplicht, regeneratie wel. Zonder dwang geven ze niks aan me uit.'

Daar kon Rowan weinig tegen inbrengen. Zelf had hij ook geen auto, en hij betwijfelde of zijn ouders er ooit een voor hem zouden kopen. De mobibots van het openbare netwerk waren schoon en efficiënt, was hun redenering, en je hoefde ze niet zelf te besturen. Waarom zouden ze hun zuurverdiende geld over de balk smijten? Over Rowans balk, bedoelden ze, want verder waren ze helemaal niet zuinig.

'Wij zijn de ruwe vezels,' zei Tyger. 'Als we niet af en toe een beetje darmkramp veroorzaken, heeft niemand door dat we er zijn.'

De ochtend daarop stond Rowan opeens oog in oog met een Zeis. Waar hij woonde kwam je er wel vaker een tegen, gewoon op straat, maar op middelbare scholen vertoonden ze zich maar zelden.

Hij had het aan zichzelf te wijten. Punctualiteit was niet bepaald zijn sterkste punt – vooral omdat hij was opgescheept met de taak zijn jongere broertjes en zusjes weg te brengen voordat hij zelf in een mobibot kon springen. Hij was net binnen en haastte zich naar de administratie toen de Zeis een hoek om kwam, zijn smetteloze ivoorwitte gewaad achter hem aan fladderend.

Tijdens een natuurtripje met de familie was Rowan een keer in zijn eentje op pad gegaan en op een poema gestuit. Zijn borst was toen net zo samengeknepen, hij was net zo misselijk geworden als nu. Vluchten of vechten, riep zijn instinct. Destijds had hij zijn

Leesexemplaar

reflexen bedwongen en kalm zijn armen opgeheven om groter te lijken, zoals hij had gelezen. Het had gewerkt; het beest was weggestoven en had hem een bezoekje aan het lokale regeneratiecentrum bespaard.

Geconfronteerd met de Zeis had Rowan de vreemde neiging hetzelfde te doen, alsof het opheffen van zijn armen de man zou afschrikken. Bij het absurde idee stootte hij per ongeluk een lach uit – het laatste wat je moest doen bij een Zeis.

'Zou je me kunnen uitleggen waar ik het kantoor van de directeur vind?' vroeg de Zeis hem.

Even overwoog Rowan hem de weg te wijzen en dan de tegenovergestelde richting in te benen, maar dat vond hij toch te laf. 'Ik ga zelf toevallig die kant op,' zei hij. 'Ik breng u er wel naartoe.' Hij zou zijn behulpzaamheid waarderen – en het kon nooit kwaad een Zeis gunstig te stemmen.

Rowan loodste hem door de gangen. De scholieren die ze passeerden, die net als hij te laat waren of om een boodschap waren gestuurd, probeerden in de muur te verdwijnen bij het zien van de Zeis en staarden hen na. Gek genoeg was het minder eng om met een Zeis rond te lopen nu zij de angst op zich namen. En Rowan kon niet ontkennen dat het wel iets stoers had om het pad te effenen, in het aura van zoveel ontzag.

Pas toen ze bij de administratie waren, drong het tot Rowan door wat de Zeis kwam doen. Een scholier dorsen.

Al het personeel schoot overeind zodra ze de Zeis zagen, en hij liet er geen gras over groeien. 'Laat Kohl Whitlock zich onmiddellijk melden.'

Leesexemplaar

'Kohl... wie?' vroeg de secretaresse.

De Zeis herhaalde de naam niet, want hij wist dat ze hem had verstaan – ze weigerde het alleen te geloven.

'Ja, Edelachtbare. Ik roep het meteen om.'

Rowan kende Kohl wel. Wie kende hem niet? Als derdejaars had hij het al geschopt tot quarterback van het schoolteam. Dankzij hem mochten ze straks voor het allereerst meespelen in de kampioenschapscompetitie.

Met hevig trillende stem sprak de secretaresse in de intercom. Bij Kohls naam kneep haar keel dicht.

De Zeis wachtte geduldig op zijn komst.

Het laatste wat Rowan wilde was een Zeis tegen de haren in strijken. Hij had gewoon moeten wegsluipen, zijn te-laat-briefje ophalen en naar de les gaan. Maar net als met de poema zette hij juist zijn hakken in het zand.

En die beslissing zou gevolgen hebben die hij nooit had kunnen voorzien.

'U dorst onze sterspeler – ik hoop dat u dat weet.'

De hoffelijke houding van de Zeis sloeg om in ijzige kilte. 'Dat lijken mij jouw zaken niet.'

'Ik zit hier op school,' wierp Rowan tegen. 'Dus het zijn wel degelijk mijn zaken.' Hij schrok er zelf van. Vlug liep hij door om zijn vervalste briefje af te geven aan het loket, net buiten het gezichtsveld van de Zeis, aldoor *stom stom stom* mompelend. Het was maar een geluk dat hij niet in het Tijdperk der Sterfelijkheid was geboren, want dan was hij vast al dood geweest voordat hij volwassen had kunnen worden.

Leesexemplaar

Toen hij weer bij het loket wegliep, zag hij de Zeis een asgrauwe Kohl Whitlock het kantoor van de directeur binnenleiden. Een fractie van een seconde later kwam de directeur naar buiten stuiven. Hij keek vragend naar het personeel, maar dat schudde alleen droevig het hoofd.

Niemand leek te merken dat Rowan nog steeds rondhing. Wie maalde er ook om het slablaadje als het vlees werd verslonden?

Toen hij de kamer in probeerde te glippen, hield de directeur hem tegen. 'Ik denk niet dat je daar naar binnen wilt, knul.'

Rowan wilde inderdaad niet naar binnen. Maar hij ging toch en sloot de deur achter zich.

Voor het keurig opgeruimde bureau stonden twee stoelen. De Zeis zat in de ene, Kohl in de andere, ineengedoken te snikken. De Zeis wierp Rowan een dreigende blik toe. De poema, dacht Rowan. Alleen had dit beest officiële toestemming om mensenlevens te beëindigen.

'Zijn ouders zijn er niet,' zei Rowan. 'Hij zou iemand bij zich moeten hebben.'

'Ben jij een verwant?'

'Doet dat ertoe?'

Kohl hief zijn hoofd op. 'Stuur Ronald alsjeblieft niet weg.'

'Ik heet Rowan.'

Kohl werd nog bleker, alsof de vergissing op de een of andere manier zijn lot bezegelde. 'Dat wist ik wel! Echt! Echt waar!'

Achter al zijn spierballen en bravoure was hij niet meer dan een bang klein kind. Zou iedereen zo verschrompelen op het eind?

Leesexemplaar

In plaats van Rowan weg te sturen, zei de Zeis: 'Ga maar zitten dan. Maak het je gemakkelijk.'

Terwijl Rowan naar de bureaustoel liep, vroeg hij zich af of de Zeis het ironisch bedoelde, of sarcastisch, of misschien niet eens besefte dat je het jezelf in zijn bijzijn onmogelijk gemakkelijk kon maken.

'Doe het alstublieft niet,' smeekte Kohl. 'Mijn ouders overleven het niet. Die overleven het gewoon niet!'

'Heus wel,' corrigeerde de Zeis hem. 'Die gaan niet zomaar dood.'

'Kunt u hem niet minstens een paar minuten geven om zich voor te bereiden?' vroeg Rowan.

'Wil jij me soms vertellen hoe ik mijn werk moet doen?'

'Ik vraag alleen om een beetje barmhartigheid!'

De Zeis wierp hem nog zo'n dreigende blik toe, maar ditmaal bleef hij hem langer aankijken. Niet intimiderend maar onderzoekend. Alsof hij hem taxeerde. 'Ik heb hier jarenlange ervaring in,' zei hij. 'Een vlugge, pijnloze dorsing is het grootste betoon van barmhartigheid.'

'Geef hem dan in elk geval een reden! Vertel hem waarom hij dood moet!'

'Het is willekeurig, Rowan!' riep Kohl. 'Dat weet iedereen. Het is gewoon domme pech!'

Maar in de ogen van de Zeis las Rowan iets anders. 'Er zit meer achter, hè?' drong hij aan.

De Zeis zuchtte. Hij was nergens toe verplicht – hij was immers in alle opzichten boven de wet verheven. Hij was niemand een verklaring schuldig. Toch koos hij ervoor het uit te leggen.

Leesexemplaar

'Overlijden door ouderdom niet meegeteld, was in het Tijdperk der Sterfelijkheid zeven procent van de sterfgevallen gerelateerd aan auto-ongelukken. Daarvan had 31 procent alcohol gebruikt, en daarvan was 14 procent in de tienerleeftijd.' Hij pakte een calculator van het bureau en schoof die naar Rowan toe. 'Reken het maar uit.'

Rowan voerde de cijfers bewust heel traag in, want elke seconde die hij treuzelde betekende een seconde langer leven voor Kohl.

'.303 procent,' zei hij uiteindelijk.

'Wat betekent,' zei de Zeis, 'dat zo'n drie op de duizend zielen die ik dors in dat profiel passen. Een op de driehonderdendrieëndertig. Jouw vriend hier heeft net een nieuwe auto en drinkt overmatig. Hij is willekeurig geselecteerd – uit die categorie.'

Kohl dook weer in elkaar. 'Wat ben ik toch een idioot!' bracht hij snikkend uit. Hij drukte zijn palmen tegen zijn ogen alsof hij ze in zijn schedel probeerde te duwen.

'En?' vroeg de Zeis aan Rowan. 'Denk je dat mijn uitleg zijn leed heeft verzacht?'

Rowan kon wel door de grond zakken.

'Zo is het wel genoeg geweest.' Uit een zak in zijn gewaad kwam een soort peddel tevoorschijn, die precies om zijn hand paste. De bovenkant was van stof, de onderkant van glanzend metaal. 'Kohl, ik heb besloten je te dorsen met een hartstilstand. Het is een vlugge, pijnloze dood, bij lange na niet zo wreed als het auto-ongeluk dat je in het Tijdperk der Sterfelijkheid fataal zou zijn geworden.'

Opeens greep Kohl over het bureau heen Rowans hand vast. Rowan liet het toe. Ze waren geen familie; ze waren niet eens vrienden, maar hoe zeiden ze het ook alweer? *De dood verbindt ons*

Leesexemplaar

allen. Wat zou betekenen dat niemand meer verbonden was in deze wereld. Hij kneep in Kohls hand – een stilzwijgende belofte hem niet los te laten.

'Wil je nog dat ik iets tegen iemand zeg?' vroeg Rowan.

'Een heleboel. Maar ik kan even niet bedenken wat.'

Rowan nam zich voor Kohls laatste woorden zelf te verzinnen en aan zijn dierbaren door te geven. En het zouden mooie woorden zijn. Troostende woorden. Woorden die zin gaven aan iets zinloos.

'Je zult hem helaas los moeten laten voor de procedure,' zei de Zeis.

'Nee.'

'De schok kan ook jou een hartstilstand bezorgen.'

'Wat dan nog? Dan regenereren ze me gewoon.' Toen voegde hij eraan toe: 'Tenzij u mij ook meteen wilt dorsen.'

Rowan besefte dat hij de Zeis zojuist had uitgedaagd hem te doden. Toch nam hij het niet terug.

'Zoals je wenst.' Zonder nog een seconde langer te wachten drukte de Zeis de peddel op Kohls borst.

Rowans blikveld werd wit, toen zwart. Zijn hele lijf verkrampte. Hij werd uit zijn stoel gelanceerd en knalde tegen de wand achter hem. Voor Kohl was het dan misschien pijnloos, voor Rowan niet. Het was afgrijselijk. Een martelgang. Maar toen gaven de microscopische nanieten in zijn bloed hun verdovende opiaten vrij. De pijn nam geleidelijk af, en terwijl het waas voor zijn ogen verdween, zag hij dat Kohl slap in de stoel hing. De Zeis stond over hem heen gebogen om zijn oogleden te sluiten. De dorsing was voltooid. Kohl Whitlock was dood.

Leesexemplaar

De Zeis kwam naar Rowan toe en wilde hem helpen met opstaan, maar dat weigerde hij. Hij krabbelde op eigen kracht overeind, en hoewel hij geen greintje dankbaarheid voelde, mompelde hij: 'Bedankt dat ik erbij mocht blijven.'

Nadat de Zeis hem net iets te lang had opgenomen, zei hij: 'Je hebt je poot stijf gehouden voor een jongen die je amper kende. Je hebt hem gesteund, de schok verdragen. Je hebt het voor hem opgenomen, ook al werd dat niet van je verlangd.'

Rowan haalde zijn schouders op. 'Iedereen zou hetzelfde hebben gedaan.'

'Heeft iemand anders het aangeboden?' hield de Zeis hem voor. 'De directeur? Het administratiepersoneel? De tientallen scholieren die we in de gang passeerden?'

'Nee...' moest Rowan toegeven, 'maar wat heeft het voor nut gehad? Kohl is alsnog dood. En u weet wat ze zeggen over goede bedoelingen.'

De Zeis knikte naar zijn reusachtige ring. 'Nu zul je wel om onschendbaarheid vragen.'

Rowan schudde zijn hoofd. 'Ik wil helemaal niks van u.'

'Zoals je wenst,' zei de Zeis opnieuw. Hij liep naar de deur maar wachtte even voor hij hem opende. 'Wees gewaarschuwd: behalve ik zal niemand waarderen wat je hier hebt gedaan. Maar onthoud dat goedheid vele wegen plaveit. En ze leiden niet allemaal naar de hel.'

De dreun kwam net zo hard aan als de elektrische schok – harder nog, want dit keer was Rowan er niet op voorbereid. Het gebeurde

Leesexemplaar

toen hij net voor de lunch bij zijn locker stond, en er zat zo veel kracht achter dat de hele rij metalen deuren galmde als een steeldrum.

'Je was erbij en je hebt hem niet tegengehouden!' Marah Pavliks ogen vlamden van verontwaardiging en verdriet. Zo te oordelen had ze het liefst haar lange nagels in zijn neusgaten gestoken om zijn hersenen eruit te rukken. 'Je hebt hem gewoon dood laten gaan!'

Marah was al ruim een jaar Kohls vriendin. Net als Kohl was ze een enorm populaire derdejaars, en daarom vermeed ze nadrukkelijk elk contact met tweedejaars gepeupel zoals Rowan. Maar dit was een uitzonderingsituatie.

'Zo zit het niet,' kon Rowan nog net uitbrengen voordat ze opnieuw uithaalde. Hij wist de klap te ontwijken. Marah brak een nagel maar leek er niet om te malen. In elk geval had ze door Kohls dorsing haar prioriteiten bijgesteld.

'Zo zit het wel! Je bent meegegaan om te kijken hoe hij stierf!'

Inmiddels verzamelden zich steeds meer toeschouwers, aangetrokken door de geur van ruzie. Rowan zocht naar een meelevend gezicht – iemand die zijn kant zou kiezen – maar het enige wat hij in de menigte zag was collectieve minachting. Marah sprak – en sloeg – namens hen allemaal.

Dit was niet wat Rowan had verwacht. Niet dat hij schouderklopjes wilde omdat hij Kohl in zijn laatste momenten te hulp was geschoten, maar op deze bizarre beschuldiging had hij niet gerekend.

'Wat, ben je soms gestoord?' riep Rowan tegen haar – tegen de hele groep. 'Je kunt een Zeis niet tegenhouden!'

Leesexemplaar

'Kan me niet schelen!' krijste ze. 'Je had iets kunnen doen, maar je hebt alleen maar toegekeken!'

'Ik heb wel iets gedaan! Ik... ik heb zijn hand vastgehouden.'

Met een kracht die hem overdonderde smeet ze hem weer tegen de locker. 'Je liegt! Hij zou *nooit* je hand vasthouden. Hij zou je nog niet met een stok aanraken!' En toen: 'Ik had zijn hand moeten vasthouden!'

De scholieren in de kring wierpen hem vuile blikken toe en fluisterden dingen die overduidelijk voor zijn oren bedoeld waren.

'Hij liep met de Zeis door de gang alsof ze dikke vrienden waren.'

'Ze kwamen vanochtend samen het gebouw binnen.'

'Ik hoorde hem Kohls naam opgeven aan de Zeis.'

'Iemand heeft me verteld dat hij hem zelfs heeft geholpen met dorsen.'

Rowan stormde op het ettertje af – Ralphy nog wat. 'Wie heeft je dat verteld? Er was niemand anders bij, imbeciel!'

Maar het had geen zin. Geruchten kon je niet bestrijden met logica.

'Snap het nou! Ik heb de Zeis niet geholpen, maar Kohl!' hield Rowan vol.

'Ja, je hebt hem het graf in geholpen,' sneerde iemand en de rest bromde instemmend.

Het was hopeloos – Rowan was al berecht en veroordeeld – en hoe meer hij het ontkende, hoe overtuigder zij raakten van zijn schuld. Ze hadden geen held nodig, wat ze nodig hadden was een zondebok. Een bliksemafleider. Op de Zeis konden ze hun razernij niet afreageren, maar Rowan Damisch was het ideale mikpunt.

Leesexemplaar

'Hij heeft natuurlijk onschendbaarheid gekregen voor zijn hulp,' zei iemand – een jongen met wie hij altijd vrienden was geweest.

'Niet waar!'

'Mooi,' snauwde Marah met onverholen walging. 'Dan hoop ik dat de volgende Zeis jou komt halen.'

Hij besefte dat ze het serieus meende – ze zei het niet alleen uit driftigheid. Mocht hij inderdaad als volgende aan de beurt zijn, dan zou Marah ervan smullen. Het was een deprimerende, ontnuchterende gedachte dat er mensen waren die hem dood wensten. Het was nog tot daaraan toe dat niemand je zag staan. De haat van een hele school over je heen krijgen was een heel ander verhaal.

De waarschuwing van de Zeis weerklonk in zijn achterhoofd: *Behalve ik zal niemand waarderen wat je hier hebt gedaan.* De Zeis had gelijk, en Rowan haatte hem er net zo om als iedereen hem nu haatte.

Leesexemplaar

2042. Er is geen scholier die dat jaartal niet kent. Het was het jaar waarin de artificiële intelligentie alle meetbare grenzen doorbrak. In 2042 wisten we alles wat er te weten viel. De 'cloud' evolueerde tot de Cumulus, en alle kennis die we hebben vergaard bevindt zich nu in zijn vrijwel onbeperkte geheugen, toegankelijk voor iedereen die er gebruik van wil maken.

Maar net als veel andere zaken leek die onuitputtelijke kennis opeens minder belangrijk toen we er eenmaal over beschikten. Minder noodzakelijk. Tegenwoordig kunnen we overal achter komen, maar ik vraag me geregeld af of iemand weleens de moeite neemt al die gegevens onder de loep te nemen. Er zijn natuurlijk academici; die bestuderen wat we al weten, maar met welk doel? Vroeger was het hele idee van scholing dat we ons leven en zelfs de wereld ermee konden verbeteren. Maar nu onze wereld perfect is, valt er niets meer te verbeteren. Van de basisschool tot aan de hoogste universiteit is onderwijs inmiddels niet meer dan een manier om onszelf bezig te houden.

2042 is het jaar waarin we de dood overwonnen, en het jaar waarin we ophielden met tellen. Er werd nog wel een paar decennia met jaartallen gewerkt, maar met onze onsterfelijkheid verloor het verstrijken van de tijd zijn relevantie.

Ik weet niet meer precies wanneer we overschakelden op de Chinese kalender – het Jaar van de Hond, het Jaar van de Geit, van de Draak enzovoort. En ik kan niet precies zeggen wanneer dierenactivisten over de hele wereld gelijke behandeling begonnen te eisen

Leesexemplaar

voor hun eigen favoriete soort, en er het Jaar van de Otter, en de Walvis, en de Pinguïn aan werden toegevoegd. En het staat me niet meer bij wanneer ze precies ophielden met herhalen en besloten voortaan elk jaar naar een ander dier te vernoemen. Het enige waar ik zeker van ben is dat dit het Jaar van de Ocelot is.

Verder is alles ongetwijfeld zo te vinden in de Cumulus, mocht iemand de motivatie hebben om het op te zoeken.

– Uit het dagboek van Zeis Curie

Leesexemplaar

3

De macht van het noodlot

Citra ontving de uitnodiging begin januari. Op papier – de eerste aanwijzing dat het iets bijzonders was. Behalve pakketjes kwamen alleen officiële documenten en brieven van excentriekelingen nog over de post. Deze envelop leek in de laatste categorie te vallen.

'Maak dan open!' Haar broertje was nog opgewondener dan zijzelf.

Dat het adres er met de hand op was geschreven maakte het nog vreemder. Schoonschrift bestond nog wel als keuzevak, maar buiten zichzelf kende ze maar weinig scholieren die het volgden. In de krijtwitte envelop zat een kaartje in dezelfde tint. Ze nam de tekst vluchtig door voordat ze het hardop voorlas.

'Uw gezelschap wordt hooglijk op prijs gesteld in het Grand Civic Opera House, op 9 januari om 19.00 uur.'

Geen ondertekening, geen retouradres. Wel een toegangsbewijs.

'De opera?' zei Ben. 'Ieuw.'

Citra had het niet treffender kunnen verwoorden.

'Kan het iets van school zijn?' vroeg haar moeder.

'Nee, dan zou dat er wel bij staan.'

Haar moeder nam de envelop en het kaartje over om ze te bestuderen. 'Nou ja, van wie het ook komt, het klinkt interessant.'

'Het is vast van een of andere sukkel die me niet persoonlijk mee uit durft te vragen.'

Leesexemplaar

'Ga je ernaartoe?' vroeg haar moeder.

'Mam... een jongen die me uitnodigt voor een opera heeft of een kronkel in zijn kop of een fout gevoel voor humor.'

'Of hij probeert indruk op je te maken.'

Met een kreun beende Citra weg. Het irriteerde haar dat ze zo nieuwsgierig was. 'Ik ga niet!' riep ze vanuit haar eigen kamer, terwijl ze heel goed wist dat ze wel zou gaan.

Het Grand Civic Opera House was zo'n plek waar de beau monde naartoe ging om zich te laten bewonderen. Wat er ook werd opgevoerd, hooguit de helft van de gasten kwam voor de feitelijke voorstelling. Bij de rest draaide het om het bestijgen van zowel de sociale als de carrièreladder, een melodrama op zich. Zelfs Citra, die zich nooit in zulke kringen bewoog, kende de etiquette.

Ze had de jurk aan die ze vorig jaar voor het schoolfeest had gekocht, in de volle overtuiging dat Hunter Morrison haar mee zou vragen. In plaats daarvan had Hunter Zachary Swain uitgenodigd, iets wat iedereen behalve Citra aan had zien komen. Ze waren nog steeds een stelletje, en tot nu toe had Citra de jurk nergens voor kunnen gebruiken.

Een tienerlijf kon in korte tijd behoorlijk veranderen, en tot haar blijdschap bleek de jurk haar nu als gegoten te zitten.

Inmiddels had ze de potentiële geheime aanbidders teruggebracht tot vijf. Met twee daarvan zou ze het best leuk vinden een avondje door te brengen. De overige drie zou ze voor lief nemen omwille van de unieke ervaring. Het zou sowieso best grappig zijn om een paar uur te pretenderen dat je pretentieus was.

Leesexemplaar

Haar vader wilde haar per se wegbrengen. 'Bel maar als ik je weer kan ophalen,' zei hij toen hij haar afzette.

'Ik neem wel een mobibot.'

'Nee, bel me maar,' zei hij. Nadat hij voor de tiende keer had geroepen dat ze er prachtig uitzag, stapte ze uit en reed hij door om ruimte te maken voor de stoet limousines en Bentleys achter hem.

Citra ademde diep in en liep de marmeren treden op. Ze voelde zich net zo opgelaten en ontheemd als Assepoester op het bal.

Bij binnenkomst werd ze niet naar de stalles of de centrale trap naar het balkon gewezen. De ouvreur keek van het toegangsbewijs naar haar en toen weer naar het toegangsbewijs. Vervolgens schakelde hij een collega in om haar weg te brengen.

'Klopt er iets niet?' vroeg ze. Het schoot door haar hoofd dat het een vervalst kaartje was en ze meteen weer naar buiten geloodst zou worden. Misschien was het dus toch gewoon een grap, en ze begon al een lijstje met verdachten op te stellen.

Maar toen zei de tweede ouvreur: 'Gasten met een logeplaats worden persoonlijk geëscorteerd, mevrouw.'

Logeplaatsen, wist Citra, waren het summum van exclusiviteit. Voorbehouden aan de elite, die niet tussen het plebs wilde zitten. Voor normale mensen waren ze veel te duur, en zelfs als ze het konden betalen, werden ze geweerd.

Terwijl ze achter de ouvreur aan de smalle trap op liep, begon ze bang te worden. Ze kende niemand met zoveel geld. Stel dat de uitnodiging per vergissing bij haar terecht was gekomen? Of wat als die wel voor haar was bedoeld, en er boven een of andere invloedrijke figuur op haar zat te wachten? Waar zou hij dan op uit zijn?

Leesexemplaar

'Voilà!' De ouvreur trok het gordijn opzij. In de loge zat een jongen van haar eigen leeftijd, met donker haar een gezicht met wat sproetjes. Zodra hij haar zag, veerde hij overeind, waarbij het Citra opviel dat zijn pak net iets te korte broekspijpen had.

'Hoi.'

'Hallo.'

De ouvreur liet hen alleen.

'Ik heb de stoel het dichtst bij het podium voor jou bewaard,' zei hij.

'Aardig van je.' Ze ging zitten en probeerde te bedenken wie de jongen was, waarom hij hier had willen afspreken. Hij kwam haar niet bekend voor, maar ze wilde niet laten merken dat er geen belletje ging rinkelen.

'Bedankt,' zei hij.

'Waarvoor?' vroeg ze verbaasd.

De uitnodiging die hij omhoog hield was identiek aan die van haar. 'Ik heb het niet zo op opera, maar hé, alles beter dan thuis een beetje zitten te niksen. Dus, eh... moet ik je ergens van kennen?'

Citra lachte hardop. Ze had geen geheime aanbidder; blijkbaar hadden ze allebei een geheime koppelaar. Alweer begon ze een lijstje van verdachten op te stellen – met haar ouders bovenaan. Misschien was dit de zoon van een van hun vrienden – al ging dit zelfs voor hen wel heel ver.

'Wat is er zo grappig?' vroeg de jongen, en ze liet hem haar identieke uitnodiging zien. Hij moest er niet om lachen. Hij keek eerder wat zorgelijk.

Hij stelde zich voor als Rowan. Net toen ze elkaar de hand schudden, ging het doek op, en de muziek die losbarstte was te luid

Leesexemplaar

en overdonderend om nog verder te kunnen praten. Het was Verdi's *La Forza del Destino*, de macht van het noodlot.

Wat hen hier ook had samengebracht, mijmerde Citra, het lot had er niets mee te maken – hier zat overduidelijk opzet achter.

Hoewel de melodieuze klanken prachtig waren, konden haar oren het geluid al snel niet meer verdragen. En het verhaal was weliswaar ook zonder kennis van het Italiaans gemakkelijk te volgen, maar ze konden er geen van tweeën echt in opgaan. Het was dan ook een werk uit het Tijdperk der Sterfelijkheid. Oorlog, wraak, de dood – de thema's waaraan het was opgehangen – stonden zo ver af van de moderne realiteit, dat maar weinigen zich met de personages konden identificeren. Het enige thema dat een emotionele respons op kon wekken was de liefde, en aangezien ze als wildvreemden met elkaar waren opgescheept in een operaloge, was dat vooral gênant.

'Wie denk jij dat ons heeft uitgenodigd?' vroeg Citra zodra na de eerste akte het zaallicht aanging. Ook Rowan had geen flauw idee, dus ze wisselden van alles uit in een poging erachter te komen. Los van het feit dat ze allebei zestien waren, bleken ze nauwelijks iets gemeen te hebben. Zij woonde in het centrum, hij in een buitenwijk. Zij kwam uit een klein gezin, hij uit een groot, en ook tussen de beroepen van hun ouders viel geen enkel verband te ontdekken.

'Wat is je genetische index?' vroeg hij – een nogal persoonlijke vraag, maar misschien was het relevant.

'22-37-12-14-15.'

Hij glimlachte. 'Zevendertig procent Afriekse afstamming. Gefeliciteerd! Dat is niet niks!'

'Bedankt.'

Leesexemplaar

De zijne bleek 33-13-12-22-20 te zijn. Even overwoog Citra hem te vragen naar de subindex van zijn 'anderszins'-component, want 20 procent was redelijk hoog, maar als hij het niet wist, zou ze hem in verlegenheid brengen.

'We hebben allebei twaalf procent PanAziatische afstamming,' peinsde hij. 'Zou dat er iets mee te maken hebben?' Maar ook dat was veel te vergezocht.

Tegen het eind van de pauze ging het gordijn achter hen open en stapte het antwoord de loge in.

'Mooi, jullie hebben al kennisgemaakt.'

Het was al maanden geleden dat ze met hem was geconfronteerd, maar Citra herkende hem direct. Zeis Faraday was niet iemand die je zomaar vergat.

'*U*?' bracht Rowan fel uit. Blijkbaar was de Zeis voor hem ook geen vreemde.

'Ik had er eerder willen zijn, maar ik moest nog... iets afhandelen.'

Tot Citra's opluchting wijdde hij er niet verder over uit, al beloofde zijn aanwezigheid weinig goeds.

'U hebt ons hierheen laten komen om ons te dorsen,' constateerde ze. Ze zou niet weten wat het anders kon zijn.

Maar Rowan zei: 'Volgens mij is dat het niet.'

Zeis Faraday maakte geen aanstalten om hun leven te beëindigen. Hij nam plaats op een lege stoel. 'De directeur heeft me deze loge geschonken. Mensen verkeren vaak in de waan dat ze met gunsten hun dorsing kunnen afwenden. Zij was niet eens geselecteerd, maar nu gelooft ze dat dat vanwege haar vrijgevigheid is.'

'Mensen geloven wat ze willen geloven,' zei Rowan.

Leesexemplaar